

30. Fvonk összeszedi magát, talpra áll, magára kapja a köntösét, végigmegy a folyosón, és megáll a bejárati ajtónál.

Ki az?

Én vagyok, az alsó lakásból. A bérlő.

Fvonk kinyitja az ajtót. A szakállas fickó áll odakint flanelpizsamában és edzőcipőben, a hóna alatt egy halom papírral. Egymásra néznek, az albérlő és Fvonk.

Elnézést kérek, mondja a férfi néhány másodperc elteltével, nincs semmi gond.

Majd elmegy, Fvonk pedig néz utána.

31. Tíz perccel később ismét csengetnek. A szakállas fickó visszatért.

Mégiscsak van valami, mondja a férfi. Tudom, hogy különösen hangzik, de el kell olvasnom néhány dokumentumot a munkámmal kapcsolatban, és szeretnék inni egy csésze teát, de nincs lent tea, és cukrom sincs. Az imént úgy éreztem, hogy megvagyok tea nélkül is, de aztán felmerült bennem, hogy mégsem fogom tudni elolvasni a papírokat tea nélkül. Elnézést a bizonytalankodásért.

32. Fvonk megkönnyebbül, egy csésze tea, ezt tudja kezelni, egy materiális kérés, amit egyszerűen ki lehet elégíteni. Kinyitja az ajtót, és a férfi becsoszog a konyhába Fvonk után.

Én nem iszom sok tehát, magyarázza Fvonk, de azért biztos találunk itt valamit. Korábban lakott itt valaki, aki nagyon szerette a teát, és néha a lányom

is meglátogat, és akkor teázunk, de én magamban szinte soha nem iszom. No itt is van, én meg csak fecsegek. Fvonk bemegy a konyhába, a férfi pedig csoszog utána.

Lássuk csak, kezdi Fvonk, úgy tűnik, hogy van itt valamilyen zöld tea, átlagos Earl Grey és La Femme Active, és ez itt Morning Detox, tiszta és frissítő, ez áll rajta: minden egyes korty, akár egy aranyló napfelkelte, kicsit talán túlzásnak hangzik, nem tudom, de lehet, hogy jó.

Ez jó lesz, mondja a szakállas férfi.

33. Fvonk vizet enged a forralóba, és elővesz egy csészét, beledobja a teafiltert, majd a konyhaasztalra helyezi, a szakállas fickó elé. Furcsa egy helyzet, mereng el Fvonk, nem igazán tudja, hogy viselkedjen. Semmilyen olyan megelőző tapasztalattal nem rendelkezik, mely felkészíthette volna erre a helyzetre, lévén, hogy nem egy akármilyen szakállas férfi ült le a konyhaasztalához, még szakáll nélkül sem lenne akárki, sőt különösen akkor nem.

34. Arra várnak, hogy felforrjon a víz, azzal a Fvonk által oly jól ismert, egyre erősödő sziszegő hanggal. A víz pillanatokon belül felforr, néhány másodperc, és a készülék tetején felpattan a picike gomb, és bár Fvonk általában nem szokta ezt megvárni, most mégis megteszi, vár a kicsi kattanásig, és hogy a gomb alatt kialudjon a piros lámpa, csak néhány másodperc, felemeli a forralót, odamegy az asztalhoz, és tölt a bérlő csészéjébe. Kissé egzotikus és

meghatározatlan illat lengi körül a konyhaasztalt és a közvetlen környezetét.

Mmm, mondja az idegen, most aztán igazán jól fog esni egy csésze tea.

35. Fvonk megkínálja bérlőjét cukorral, aki egy, majd két kanállal vesz, és lassan kevergeti italát. Fvonk arra számít, hogy fogja a teáját, és lemegy a lakásába, de az idegen nyugodtan ül, és egyre csak keverget. Most az lenne a természetes, ha mondanék valamit, gondolja Fvonk, azonban össze van zavarodva, szeretne normálisnak látszani, és minél kevesebbet mond a következő pillanatokban, percekben, annál természetesebb lesz a szakállas fickó számára, hogy kulturátlansággal hozza kapcsolatba, vagy legalábbis valami szokatlannal. Egykor olyan jól ment neki a csevegés, talán egy rövid anekdota a sport világából megtörheti a jeget. A bérlő a maga részéről nem stresszeli magát a csend miatt, belekortyol a teába, úgy tűnik, ízlik neki. Nem készül beszélgetésre, de mégis mond valamit, hogy mostanság rosszul alszik, és ez nem túl szerencsés, hisz csökkenti a koncentráloképességét, és ha valamire igazán szüksége van a munkában, az a koncentráloképesség, de ez a tea bizonyára csodát tesz majd, érzi, teszi hozzá.

Fvonk bólogat, és szelíden hozzáfűz valamit, hogy örül, hogy segíthet, és ha a jövőben is, stb., stb. Az idegen továbbra is ülve marad. Gondolataiba merült, úgy látszik. Fvonk nyújtózkodik, szinte kihívóan, és ásít. A szakállas férfi folytatja a kever-

getést, miközben átlagban minden ötödik kör után kortyol egyet.

36. Hirtelen abbahagyja a kevergetést, leteszi a kanalat az asztalra, és Fvonkra néz.

Sajnálom, hogy ezzel zaklatom, kezdi, de az imént nem mondtam igazat.

Nem mondott igazat?

Nem.

Van valami kendőzetlenség a bérlő hangjában, ami szimpátiát ébreszt Fvonkban. Ennek az embernek segítségre van szüksége, véli Fvonk, ez egy sebezhető ember, nem különbözik tőlem.

Nem volt kedvem egyedül lenni, vallja be a bérlő, nyugtalan lettem. Ahogy említettem, van néhány dokumentum, amit el kellene olvasnom holnapra, és arra gondoltam, jó lenne egy másik ember társaságában olvasni.

Igen, értem, mondja Fvonk várakozóan.

Szeretem a többi embert, folytatja a bérlő, azokat, akik nem én vagyok.

Fvonk érzi, hogy öröm tölti el, már régen nem mondta neki senki, hogy kedveli.

Lehetséges lenne, hogy itt olvassam át ezeket a papírokat?, kérdi a bérlő. Teljesen csendben maradok. Általában csendben olvasok, nagyon, nagyon csendben.

37. A bérlő a kanapén ül, és gyapjútakaróba burkolózva olvas, míg Fvonk a karosszékében szunyókál, néha felriad, és a vendégét nézi, amint az jegyze-

tel, aláhúz. Gondolkodik, véli Fvonk, problémákat old meg, és fontos feladatot lát el. Fvonk is szeretne problémákat megoldani, de ilyen késő éjjel már nem fog az agya, gondolatai a maguk útját járják, elkalandoznak.

Mire gondol?, kérdi hirtelen a bérlője.

A terhes nőkre, válaszol Fvonk.

A bérlő bólogat.

Igen, a terhesek, mondja, gondoltam, hogy foglalkoztatja valami.

A tisztaságuk, folytatja Fvonk. Olyan átkozottul makulátlanok, és az, ami bennük növekszik, tele van lehetőségekkel, világossággal, optimizmussal, és a bőrük ragyog, és a foguk is ragyog, a szaglásuk szinte állati, hallatlan erejük van, és pozitív kisugárzásuk, és semmi sem állhat távolabb a kulturátlanságtól, mint a bennük növekvő élet.

A bérlő csak bámul rá.

Fvonk úgy érzi, hogy valami a megfelelő helyre került. Sikerült pontosan megfogalmaznia. A terhesek rögtön észreveszik, mennyire mocskos, elesett és hasznavehetetlen. Fvonk az útjukban áll, azt képviseli, amit nem szeretnének, ha a gyermekük közelében lenne, miközben felcseperednek. Fvonk nem más, mint szemét.

Igaza van, mondja a bérlő, a terhes nők ragyognak.

Az ördögbe is, hogy ragyognak.

Pontosan.

38. A következő éjjel ismét ugyanaz történik. A bérlő legszebb álmából csengeti föl. Ugyanaz a procedúra, kifogások, tea, szakáll, elolvasandó papírok, Fvonk a karosszékében szendereg. Jóllehet egyikük sem fogalmazza meg egyértelműen, de mindketten jól érzik magukat a másik társaságában, jó a hangulat a szobában, és egyiküket sem kényeztette el a sors ilyen helyzetekkel.

39. A bérlő lerakja papírjait, és Fvonkra néz.

Melyik a kedvenc palindrómája?, kérdezi.

Fvonk jól megfontolja a választ.

Azt hiszem, nincs kedvenc palindrómám, feleli egy kis idő elteltével.

Az enyém a „Yo, banana boy!”

Fvonk bólogat. Ki ez az ember?

40. Egy fél órával később a bérlő ismét lerakja a papírjait.

Ugye nem gondolja azt, hogy könnyű az én helyzetemben lenni?, kérdezi kihívóan.

Egyáltalán nem, vágja rá Fvonk.

Jól van. És mi a helyzet a maga életével, egyszerű?

Nem.

Hát akkor képzelheti, milyen komplikált az én életem. Én még csak egy kapuzárási pánikot sem engedhettem meg magamnak.

Szegény ember.

Nagyon dühít.

Nálam nyugodtan dühönghet, mondja Fvonk, megszoktam, hogy az emberek dühösek.

Most éppen nem vagyok dühös.

A bérlő letekint a papírjaira, majd ismét fel Fvonkra.

Ön a nép egyszerű fia?, kérdezi.

Nem tudom, feleli Fvonk, de igen, talán, bizonyos szempontból.

Többet kell beszélnem a néppel, mondja a bérlő.

A nép, ismétli meg Fvonk, és ízelgeti a szót, olyan, mint egy sokfejű troll.

Haha, nevetgél a bérlő, igen, a fenébe is.

41. Egyébként épp egy álomból ébredtem, mielőtt feljöttem volna ide, meséli a szakállas férfi.

Tényleg?

Egy asszony jött utánam lovon, szabályosan üldözött, miközben visszhangosan azt kérdezte, ki az ország legbefolyásosabb embere, és a kezében egy veszélyes almát tartott, képzelheti, mennyire nyomasztó volt.

Hát, nem hangzik valami megnyugtatóan, ismeri el Fvonk. Milyen nő volt?

Az Almanő volt, mondja a bérlő.

Az Almanő?

Az Almanő.

Fvonk bólint, mintha ez bármit is megmagyarázna.

Az alma mérgezett volt, meséli a bérlő, rettenetesen mérgezettnek látszott, és túlságosan piros volt, bizonyos értelemben vészjóslóan piros.

Azután felébredt?

Igen, felébredtem, és arra gondoltam, hogy egy csésze tea elhessegethetné az álmom.

Nem tudok túl sokat az álmokról, magyarázza Fvonk, szóval nem tudom, hogy ez mit jelenthet, ha egyáltalán jelent valamit, gyakran az egész csak egy baromság, legalábbis ez a benyomásom.

Igaza lehet, ért egyet a bérlő, biztosan nem jelent semmit se, egy alma, haha, mintha félni kellene tőle.

Ugye?, bólint Fvonk.

42. Két dolog, mondja Fvonk, miközben bérlője elindul saját zuga felé.

Igen?

Lehet, hogy szemtelenség tőlem, hogy megkérdézem, kezdi Fvonk, de én, hogy is mondjam, életem egy aggodalmas szakaszában járok, ezért nagyon jó lenne tudni, hogy ki is ön, és kik a barátai. Nem szeretek aggodalmaskodni, ha nem muszáj.

Az albérlő jó darabig néz rá, mintha meglepte volna a kérdés.

Milyen barátok?, kérdi végül.

A többiek, magyarázza Fvonk, a másik két albérlő a másik lakásban.

Ó, ők, mondja a férfi, ők nem a barátaim, szinte egyáltalán nem tudok beszélgetni velük, csak úgy jönnek velem, ne értse félre, kedves emberek, de nem állnak közel hozzám.

A bérlő kissé szomorkásan megvakargatja a szakállát, és bár óvatosan teszi, az egész ide-oda csúsz-

kál, mint egy álszakáll. Rögtön észreveszi, és abba-hagyja, röpké pillantást vet Fvonkra, érzi, hogy kellemetlen a helyzet, így kissé ostoba képet vág.

Van egy kis problémám a szakállal, magyarázza. Nos igen, talán mennem kellene, azt mondták, legyen néha egyedül, tudja, az orvosom tanácsolta, kicsit egyedül kell lennem, gondolkodnom és pihennem, így most, igen, akkor megyek is a saját lakásomba, de igazán nagyon köszönöm a teát. Feláll, és köszönetképpen kezet nyújt. Fvonk bólint, és kezet ráz vele. A bérlő kimegy az előszobába, felveszi az edzőcipőjét, megigazítja a szakállát és a pizsamáját, begombolja az ing legfelső gombját is, hideg van odakint.

Nem szívesen vagyok rámenős, kezdi megint Fvonk, és általában nem ütöm az orrom mások dolgába, de most aztán tényleg meg kell újra kérdeznem, ki is ön valójában?

Nem vagyok biztos benne, hogy tudnia kellene, ki vagyok, válaszolja a bérlő.

Nem tudom, mondja Fvonk, de az egyik nap, talán vasárnap, láttam önt vagy legalábbis egy harmadik férfit a kocsiban hátsó ülésén, amikor ők, akik nem a barátai vagy annak a férfinak a barátai, épp kihajtottak a garázsból, és akkor ön vagy az a bizonyos férfi nem viselt szakállat, és ez kissé szembetűnő, épp ezért vagyok kíváncsi arra, mi itt az összefüggés. Nem szívesen keverednék bele, de tudnom kell, minden rendben van-e, és hogy, fogalmazzunk úgy, vajon a bérlői viszonyunk nappal is megállja-e a helyét.

A bérlő nem szól egy szót sem.

Ön..., folytatja Fvonk, lehet, hogy egészen egyszerűen... Azt hiszem, hogy ön valójában... Vagy inkább azt kérdezem, hogy ön az, akinek én önt hiszem?

A férfi bólint.

Igen, ismeri be. Tartok tőle, hogy az vagyok.

Fvonk önkéntelenül is összekapja magát.

Nagyon sajnálom, szabadkozik, lehet, hogy kissé túlfeszítettem a húrt, nem akartam zaklatni, bizonyára megvan az oka, bocsásson meg.

A férfi Fvonkra néz, olybá tűnik, mintha ez a lepleződés egyfajta megkönnyebbülést jelentene számára. Én egész idő alatt úgy véltem, hogy ez a szakállas álca rossz ötlet, magyarázza, és állítottam, hogy nem fog működni, helyesen, de azt hiszi, bárki is hallgatott rám? Egy színházi kellék. Ugyan mit gondoltak? És rázza a fejét.

Nem annyira rossz, jegyzi meg Fvonk, csak arra kell vigyáznia, hogy következetesen használja, és meg kell tanulnia óvatosabban vakaróznia.

A férfi bólogat.

Szükségem van néhány óra alvásra pirkadat előtt, mondja.

Hogy szólítsam?, érdeklődik Fvonk, valahogy szólítanom kell.

Ez igaz, mondja a férfi, és habozik egy keveset. Nem jut eszembe semmi, szóval hívjon nyugodtan Jensnek, mondja végül. De ne mondja senkinek, hogy itt vagyok, ugye érti, szót se senkinek, hogy néha itt lakom, legyen szíves, ígérje meg nekem.

Egyértelmű, mondja Fvonk, más sem hiányozna.